

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ

[Ἐκ τοῦ φυσικοῦ]

ΣΚΗΝΗ παριστᾷ γραφεῖον ἀνακριτικόν. Μεγάλῃ εὐρωτιῶσα τράπεζα ἐφ' ἧς πλεῖσται κονιορτώδης δικογραφίαι. Τὸ δάπεδον ἀκάθαρτον καὶ ἐν παντὶ ἐπίπλῳ καταφαίνεται ἡ ἑλλειψὶς ἀστυία-τρικῆς ἐπισκέψεως. Πρὸ τῆς τραπέζης κάθεται νωχελῶς ὁ κ. Ἀνακριτῆς — ἀπαστράπτων τύπος λιμοκοντόρου τῆς ὁδοῦ Σταδίου — μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ γραφείου του ἡ ἀντίθεσις ἐν-θυμίζει τὴν θεωρίαν τοῦ Λομπρόζο περὶ τῆς σχέσεως τοῦ περιέχοντος καὶ περιεχομένου. Παραπλεύρως πρὸ μικρᾶς τραπέζης γράφει χλωμὸς νεανίας, ἀδιακόπως ξυόμενος — εἶναι ὁ γραμματεὺς καὶ γράφει καθ' ὑπαγόρευσιν. Ἐνώπιον τοῦ κ. Ἀνακριτοῦ δεξιὸς καὶ σεμνὸς Ἕλλην πολίτης ἀνα-μένει. Εἶναι ὁ μάρτυς. Ἀληθῆς Μάρτυς τοῦ 1897.

Ἀπὸ τῆς 8ης π. μ. ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος, ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας, ἀφῆσας πᾶσαν ἐργασίαν του, ἀναμένει ν' ἀνακριθῇ, κληθεῖς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνακριτοῦ ἵνα μὴ διαταχθῇ «ἡ διὰ τῆς βίας προσαγωγή του» περὶ ὑποθέ-σεως ἐντελῶς ἀγνώστου εἰς αὐτόν.

Εἶναι ἡ 10ῃ π. μ. τότε δὲ μόλις ὁ κ. Ἀνακριτῆς κατα-λαμβάνει τὴν ἑδραν του.

Εἰσερχόμενος ρίπτει βλοσυρὸν βλέμμα εἰς τὸν προθάλα-μον, ἔνθα συνωστίζονται εἴκοσιν ἄνθρωποι, διαφόρου ἀμφιέ-σεως καὶ ποιότητος, κληθέντες καὶ αὐτοὶ ὡς μάρτυρες. Ἡ ὄψις τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν μαρτυρεῖ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἀηδίαν των. Πρὸ δύο ὥρων κάθονται ἐκεῖ — ζωντανὰ μπι-φτέκια τῶν φύλλων τοῦ κ. Ἀνακριτοῦ, διότι, πρέπει νὰ λεχθῇ, ὁλόκληρα συντάγματα τῶν ἐντόμων τούτων διημε-ρεύουσιν ἐν τοῖς ἀνακριτικοῖς ἀνακτόροις.

— Τί ἀγαπᾷς τοῦ λόγου σου ;

— Εἶμαι μάρτυς, κύριε Ἀνακριτά !

— Καὶ σύ ;

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο καὶ περιμένω . . .

— Ἄγῃς λόγια. Νὰ πάρ' ὁ διάβολος ! μοῦ μαζευτήκατε ὅλοι πρῶτ' πρῶτ' . . .

Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν πλέον καλοενδεδυμένον :

— Πέρασε μέσα ἡ ἀφεντιά σου.

Ἐγείρεται περιχαρὴς ὁ κληθὴς «ἀφεντιά σου» καὶ εἰσέρχεται, ἀκολουθεῖ δὲ τοῦτον ὁ κ. Ἀνακριτὴς κλείων ὀπισθὲν τοῦ ἀποτόμως τὴν θύραν. Ἐγκαθίσταται ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μάρτυρα :

— Κάτ' ἐκεῖ ! τῷ λέγει ἐπιτακτικῶς, δεικνύων κάθισμα.

Δειλὰ-δειλὰ μὲ τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας κάθηται ἀντικρὺ τοῦ ὁ μάρτυς. Ὁ Μάρτυς !! Ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὁ δυστυχὴς ὅτι ἐτελείωσαν τὰ βάσανά του, ὅτι θὰ ἐρωτηθῇ νὰ εἴπῃ, ἂν εἶχέ τι νὰ εἴπῃ ἄλλ' ἐπλανᾶτο. Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἀνάκρισις ὁ κ. Ἀνακριτὴς ἔστριψε νωχελῶς τὸ σιγάρο του, στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν γραμματέα ἤρχισε μακρὰν ἐρωταπόκρισιν περὶ τοῦ πῶς ἐφάνη τὸ περιεχόμενον ἐπιστολῆς τινος πρὸς φίλον του, ἣν χθὲς μετεβίβασεν ὁ γραμματεὺς, τῇ ἐντολῇ τοῦ κ. Ἀνακριτοῦ, — τί ἐντύπωσιν ἔκαμε, τί ἔκφρασιν ἔλαβεν ὁ φίλος του ὅτε τὴν ἀνεγίνωσκεν, ἂν ἐγέλασεν, ἂν ἐχαμογέλασε καὶ τί τοῦ ἀπήντησε. Μετὰ τὴν διεξαγωγικὴν ταύτην ἐρωταπόκρισιν, εἰς ἣν ὁ γραμματεὺς ἔπαιζε σπουδαῖον μέρος, ἐξιστορῶν πᾶσαν λεπτομέρειαν, νέος τις κύριος εἰσορμᾷ εἰς τὴν αἴθουσαν. Σκύβει φιλικῶς πρὸς τὸ οὖς τοῦ κ. Ἀνακριτοῦ καὶ ἀρχίζει νέα ζωηρὰ μυστικὴ συνομιλία μεταξὺ των. Τὰ λεγόμενα θὰ ἦσαν εὐχάριστα διότι ὁ τε εἰσορμήσας ὡς καὶ ὁ κ. Ἀνακριτὴς ἀδιακόπως ἐγέλων παταγωδῶς.

— *A revoir* ἰστὸ Φάληρο !

— Ναί. Γεῖά σου, τὸ βράδυ ἰστὸ Φάληρο.

Ὁ Μάρτυς εἰς τὰς σκηναὺς αὐτάς, εἰς ἃς παρίστατο ὡς ἐπιπλὸν πεταχθὲν ἐκεῖ κατὰ τύχην, ἔβλεπε περιλύπως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ὥρολόγιόν του, οἱ δεῖκται τοῦ ὁποίου ἐπλησίαζον τὴν ἐνδεκάτην.

Ὁ κ. Ἀνακριτὴς μείνας μόνος ἐγκατελείφθη εἰς ὄνειρο-

πολήσεις καὶ σκέψεις, αἵφνης ὅμως στρεφόμενος πρὸς τὸ ἐπιπλον, δηλαδὴ τὸν μάρτυρα, ὅστις ἐξερόβηξε :

— Μήπως βιάζεσαι ; τῷ λέγει.

— Ἄ μπᾶ ! κάμετε τὴ δουλειά σας, παρακαλῶ.

— Διότι ἂν βιάζεσαι καλλίτερα νὰ ἔλθῃς αὔριον.

— Ὅχι, ὅχι. Προτιμῶ νὰ τελειώνω σήμερον.

— Ἄ ! αὐτὸ ἐξαρτᾶται . . . Πῶς ὀνομάζεσαι ;

— Γεώργιος Λυρίδης.

— Λυρίδης ! Μωρὲ ὄνομα ποῦ διάλεξες ! καὶ ἀπὸ ποῦ εἶσαι ;

— Ἀπὸ τὴν Ἀμφισσα.

— Μωρὲ τί λές ; Μήπως γνωρίζεις ἐκεῖ τὸν Τάσο τὸν Ρουπάκη τὸν γιατρό ;

— Εἶναι πρῶτος ἐξάδελφός μου, ἡ μάνα του καὶ ἡ μάνα...

— Τί λές βρὲ ἀδελφέ, εἶσαι ξάδελφος τοῦ Τάσου καὶ δὲν μιλάς ; Ἄ, μ' αὐτὸ εἶν' ἀσυγχώρητο. Στρίψ' ἓνα τοι-
γαράκι. Θές καφέ ; Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Τοῦ Τάσου ἐξαδέλφει !
Καὶ τί γίνεται ἡ Κυρία Πηνελόπη, ἡ Κατινίτσα ; Ἄμ' ἡ
φίλη της ἡ μικρὴ πὲς τὴν ντέ . . .

— Ἡ Στεφανία ;

— Ναί, ντέ. Μὰ ξέρεις τί γλυκὰ ποῦ σοῦ ἐτραγουδοῦσε
αὐτὸ τὸ κορίτσι. Τώρα πάει, περάσανε. Ἄμ' ἐσένα πῶς δὲν
σ' ἐγνώρισα ;

— Ἐγώ, βλέπετε, ἔλειπα . . . ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, κύ-
ριε Ἀνακριτά, στὴ ζωὴ τοῦ Τάσου, τί διάβολο μὲ θέλεις
καὶ μὲ τυραννεῖς τρεῖς ἡμέρες τώρα ; διὰ ποῖαν ὑπόθεσιν μ'
ἐκάλεσες διότι ἐμαρτύρησα.

— Ἄς ἔχῃς χάρι ποῦ εἶσαι ἐξάδελφος τοῦ Τάσου, γιατί
ποῖός ἡξεύρει πόσες φορὲς θὰ ἤρχεσο ἀκόμη. Ἀλλὰ τώρα
πάει ἐτελειώσες. Νὰ γράψῃς τοῦ Τάσου νὰ μὴ ξεχάσῃ
ἐκεῖνο ποῦ τοῦ ἔγραψα, ὡς πρὸς τὸ ἄλλο δὲ — γράψε ἔτσι
καὶ θὰ καταλάβῃ — νὰ μείνῃ ἡσυχος. Ἀκοῦς ; σημειώσέ το.
Γνωρίζεις πῶς μὲ λένε ;

— Ἐ ! καλὰ ;

— Γράψε του λοιπὸν ὅσα σοῦ εἶπα καὶ . . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσήμανεν ἡ δωδεκάτη. Ὁ κ. Ἀνα-

κριτής ἐγείρεται, τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Λυρίδην, τὴν σφίγγει ζωηρῶς προσθέτων :

— Νὰ ἔρχεσαι νὰ μὲ βλέπῃς. "Ο, τι θέλεις εἶμαι 'δικός σου !

— Εὐχαριστῶ . . . ἀλλὰ ἡ ἀνάκρισίς μου ;

— Πήγαινε 'στὸ καλὸ, ἀδελφέ' κάνε δουλειά σου, δὲν ἔχεις καμμιά ἀνάκρισι— αὐτὸ μᾶς ἔλειπε !

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου. "Ας εἶσαι καλὰ καὶ τοῦ λόγου σου καὶ ὁ Τάσος !

Ἐθῆναι, Ἰούλιος τοῦ 1897.

N. Γ. MANTZABINOS

ΕΙΣ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

ΑΠΟ τὰ δένδρα πέφτουνε τὰ φύλλα ἕνα-ἕνα
στῆς μάννας γῆς τὴν ἄραχην καὶ μαύρην ἀγκαλιά·
στέκουν τριγύρω τὰ κλαδιά, ψυχρά, σκελεθρωμένα,
καὶ λυπημένα κι' ἄλλαλα κουρνιάζουν τὰ πουλιά.

Ἡ καταχνιά σηκώνεται μέσ' ἀπ' τὰ δάση ἀγάλια
κι' ἀπλώνεται σὰν μυστικὴ νεράιδα τοῦ βορρῆ,
καὶ μοιάζει ἡ φύσις θάλασσα μὲ δίχως ἀκρογιάλια,
ποῦ κύμα δὲν ἀκούγεται ν' ἀντιλαλῇ βαρειά.

Κάπου καὶ κάπου βιαστικὸς περνάει ἕνας διαβάτης
καὶ σὰν σκιά μέσ' ἐπὶ πικρὴν χωνεύει καταχνιά,
Νά, ἡ ζωὴ ! Φαινόμεσθε στὰ ψεύτικα φτερά της,
τὰν ὄνειρ' ἀερόπλαστα. καὶ σβύνουνε μὲ μιά.

ΔΡΙΣΤΟΜ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ